

Благатки момци! Нѣколко мѣсеца какъ рало то е паднало отъ ръцѣтъ имъ. Прѣданностьта камъ огниште то, връски ти на челядъ та, прѣлести ти на тихий селски животъ, сладки ти думи на любовници ти: любовъ та камъ отечество то замѣсти всичко. Тии живѣять само за него. Българо, хвърли свое то прѣзрѣние на хулители ти, които разгласяватъ, че ти можешъ да отхранвашъ само робіе. Срѣдце то на тия робіе бие съ сила та на петъвѣковни ти ти теглила . . .

ЯВЛЕНИЕ VII.

Балкански, Олга.

Олга, (като влиза).

Балкански!

Балкански.

Ти ли си, Олго?

(Въ това време на дѣното на сцената влачешкомъ се появява тахсиновий испроводникъ. Като вижда Балкански и Олга стира се и прѣстава да пишка).

Олга.

На двѣ крачки отъ тебе, и всичко, което ми е дадено да сторя, е да мълча и да треперямъ . . .

Балкански.

Ти се уплаши.

Олга.

Не съмъ ли за оплакване, Балкански? при тебе азъ не бихъ трепнала отъ нищо . . .

Балкански.

Напраздно си се бояла.

Олга.

Ти самъ ли си?

Балкански.

Знаешъ ли, Олго, съ кого се срѣптахъ, когато ти си създавала въ въображение то си бо-зна какви